

Минуло кілька секунд, перш ніж АНХ видалили епізод зі своєї стримінгової платформи, але було надто пізно. Якби цього не зробили, відео могло б набрати рекордну в історії кількість переглядів. Але тепер його копіювали й поширювали знов і знов, аж допоки кожен міг сказати, що дивився його, проте жоден не міг знайти робочого посилання.

У новинах повідомили про інцидент без демонстрації відео. Соцмережами ширилися кадри з проморолика Різа: блискучий піт на його сухих м'язах, ідеально укладене волосся, білі зуби, що виділялися на тлі засмаглої шкіри.

За лічені дні Різ нарешті досягнув того рівня слави, якого завжди прагнув. Його колишня дівчина спілкувалася з табloidами. Колишні товариші з музичного гурту воз'єдналися і планували тур на його честь. Батьки кліпали в камеру, розповідаючи про свою втрату.

І мільйони людей забули, що лише за день до смерті Різ був найненависнішою особою на телебаченні.

12,4 мільйона переглядів. Жодне вбивство не мало стільки свідків.

* * *

«Єдине, чого бажає більша частина людства, — залишити по собі пам'ять. О, звісно, ніхто в цьому не зізнається. Але прагнення запам'ятатися є спільним для всіх людей. Ним зумовлені всі людські мрії та бажання. Хто не видряпував свої ініціали на парті, просто щоб залишити слід на маленькій часточці світу? Що є туга за коханням, як не бажання знати, що твоє існування вплинуло на когось? Що ти був єдиною червоною ниткою в чиемусь сірому житті.

Так, я не хочу, щоб мене пам'ятали. Пам'ять передбачає рефлексію. Я хочу існувати в моменті, бути тут і зараз. Хочу панувати над простором та кожною секундою часу і зникнути, коли завершиться мить.

Кожній хорошій виставі притаманна одна ознака — ви не можете відтворити її у пам'яті, як би сильно не намагалися. Щойно завіси опускаються, вона вислизає, мов піщинки крізь пальці, а вам у кращому разі залишиться тільки відчуття. Ви маєте відчутти зникнення чогось неймовірного. Будь-яка добра вистава, наскільки б радісною вона не була, повинна мати післясмак втрати.

На відміну від знаменитостей, кумири — справжні кумири — є не лише відомими людьми. Вони — мить, враження, вінець творіння.

Коли я зникну, то не хочу бути спогадом. Хочу стати відчуттям, яке ще довго зберігатиметься після того, як моє тілне тіло покине світ живих. Хочу мати вплив. Хочу бути впливом».

РІЗ САТТОН, ПРОСЛУХОВУВАННЯ, «ЗНАКОВІ ОСОБИ»

* * *

— Тут можна курити? — питає Калпана, вже дістаючи цигарку з портсигара й намацуючи труських руками запальничку.

— Це поліцейний відділок, мем, — відповідає вищий офіцер, спираючись на стілець попереду.

— Так, у Португалії, — каже Калпана. — Є у вас кілька дивних законів про це.

Офіцер вдихає.

— Ні, тут курити не можна.

Калпана примружується, а тоді ховає самокрутку назад до портсигара.

— Гарзд, тоді можна зробити це швидко? Ми ще навіть не почали, а мені вже перекур потрібен.

— Загинула людина, — тихо говорить нижчий офіцер, але різкість у його голосі справляє враження на більшість свідків. Калпана ж її ледве помічає.

— Так, бо він був ідіотом. Це був нещасний випадок, чи не так? — питає вона, поки її пальці смикаються на столі без заспокійливої цигарки.

— Ну, це ми тут і маємо з'ясувати.

* * *

Іско чи то опустив голову на руки, чи то затулив долонями обличчя — важко сказати.

— Мені шкода, — каже вищий офіцер. Іско не впевнений, можливо, поліціанти забули назватися, а можливо, він просто не почув цього через власні схлипування. Попри це Іско чує французький акцент, тож робить висновок, що розслідування не місцеве. Хоча, звісно, а як інакше?

— Ні, ні, даруйте — я просто... я скоро зберуся... просто... бачити таке. Я... — Голос Іско уривається, і він знову захлинається сльозами. — Повірити не можу. Це, мабуть, безглуздя. Майже впевнений, що інакше й трапитися не могло.

Детективи переглядаються, і нижчий знов обертається до Іско, не приховуючи зневаги у виразі обличчя.

— Що ви маєте на увазі?

Іско підіймає заплакані очі, ошелешений і дезорієнтований, наче для нього шок — опинитися тут, серед цих

чоловіків. Наче він не пригадує, як покинув острів, наче частина його досі чіпляється за той пляж, благаючи повернути все, що в нього забрали.

— Знаєте, що трапляється, коли зводять разом таких як ми — людей із такою шаленою пристрастю? Які так відчайдушно прагнуть бути кимось, робити щось, чогось досягти? Знаєте, що трапляється, коли нас усіх селять у будинку посеред безлюдного острова?

Настає пауза — обидва детективи обдумують відповідь.

— Ні, навряд чи, — обережно каже високий, намагаючись приховати зневагу у своїх словах, ніби це взагалі можливо.

— Отаке й трапляється, — каже Іско. Його зосередженість надає цим словам глибини. — Ми люди, які живуть заради пристрасті. Хіба дивно, що ми можемо й померти за неї?

* * *

Джером спокійно дивиться на детективів. Його погляд рівний, спина пряма. Але руки так міцно стискають і розтискають чашку, яка стоїть перед ним, що пластик прогинається.

— Ви повинні впіймати того, хто це зробив. І швидко, якщо можливо.

Нижчий детектив — усе одно високий, зростом щонайменше метр вісімдесят, але на цілу голову нижчий за іншого, — змірює Джерома поглядом, так само суворим, як і погляд камери.

— Я й гадки не мав, що ви так поспішаєте, містере Френсісе. Вам лишалось ще кілька днів на тому острові,

тож я так зрозумів, у вашому розкладі щойно з'явилося вікно.

— Ви не повернули нам телефони, але не треба бути генієм, щоб уявити, як нас зараз усіх валяють у багні. Я маю думати про інвесторів, про ціни на акції...

— І ви вважаєте, що хтось свідомо це скоїв? — перериває детектив. — Ви сказали: «впіймати того, хто це зробив», так? Тож вважаєте, що це було навмисно.

— Сумніваюся, що зазвичай Інтерпол розслідує нещасні випадки. Ви, вочевидь, маєте причину, щоб зацікавитися брудною грою.

Насправді детективи не підозрюють брудної гри. Але інтернет підозрює, тож вони тут, показово розслідують справу, яку легко закрити, сховати в архів і забути.

— Обставини були незвичні, — каже високий детектив. — І неабияке досьє. Але, можливо, тут взагалі немає складу злочину. Це цілком може бути нещасний випадок.

Джером не встигає приховати свою недовіру — а може, навмисно цього не робить. Може, це взагалі вистава.

— Але ви не вважаєте це нещасним випадком, містере Френсісе?

Джером навіть не вагається, перш ніж вибухнути потоком відрепетитованих слів.

— Я вважаю, що кожен у тому будинку був психопатом. Ви гадки не маєте, як там було. Застрягнути з ними — це постійне патякання про найабсурдніші речі, таке самозакохане і псевдоінтелектуальне. Тож я відповім на ваші запитання й допоможу з усім, що вам треба, бо це жажливі, претензійні люди, не здатні зізнатися собі, що вони ниці, жадібні до слави покидьки.

— Я...

— І вони точно вбили б заради перемоги.

— Отже, міс Якслі-Картер, — починає нижчий детектив, і Арамінту дратує його акцент: він британець, навіть точніше — родом із графств поблизу Лондона, тож точно мав би знати, хто вона в біса така, і поводитися з нею набагато, набагато краще.

— Я нічого не скажу, доки не прийде моя адвокатка, — шипить вона, стримуючи бажання копнути стіл. Не віриться, що вона тут, у цій темній кімнаті з холодними металевими стільцями та скобами, до яких пристібають наручники.

— Ми на зв'язку з вашою родиною, — каже британський детектив. Відчай накриває одночасно з полегшенням. Після всього, що зробила, всього, за що боролася, вона знову тут, заспокоюється і втішається тим захистом, який надає прізвище Якслі-Картер, — і грошима.

— Ваша адвокатка вже прямує сюди.

— Тоді побачимося з вами обома, коли вона приїде.

— Нас це цілком влаштовує, — відповідає він. — Ми з величезним задоволенням зачекаємо.

Вона сухо киває.

— Отже, ви вивчали скульптуру? — щиро цікавиться вищий детектив.

— Моя адвокатка, — кризь зіцплені зуби гарчить Арамінта.

Тео підіймає очі, коли входять детективи. Вигляд у них виснажений — вони здаються набагато більш утомленими, ніж коли відрекомендувалися вперше.

— Містере Ньюмене, — каже вищий. Француз, прями́сінько з Інтерполу — детектив-інспектор Клутье, думає Тео, але сумнівається. Їхнє знайомство відбулося поспіхом, а будь-який голос, який не лунав на острові останні кілька тижнів, був для них наче нова мова. — Можете, будь ласка, підтвердити для запису, чи хочете присутності адвоката? Ваші менеджери дуже наполягали на цьому, навіть надіслали...

— Ні, — каже Тео. — Усе гаразд. Є якісь новини? Досі плануєте тримати нас тут?

— Ми не тримаємо вас тут, містере Ньюмене, лише маємо кілька запитань, — відповідає детектив-інспектор Кеннард, британець — теж з Інтерполу. А це означає, що він тут для того, аби повісити вбивство на когось. Детектив ступає вперед, не чекаючи на відповідь.

— Як би ви описали ваші стосунки із загиблим?

— Із Різом?

— А хіба є інший загиблий учасник змагання, про якого нам треба знати? — буркоче Кеннард.

— Так, — говорить за нього Клутье. — Як би ви описали ваші стосунки з Різом Саттоном?

Щиро розгублений Тео хитає головою.

— Боже милий, оце так запитання, еге ж?

АРАМІНТА. *МЕНЕ ЗВАТИ АРАМІНТА ЯКСЛІ-КАРТЕР, і, правду кажучи, сама не знаю, чому я тут.*

Сміх Арамінти витонченіший за її крок із човна. Підбор застрягає в піску, вона падає вперед, і її приглушений сміх моторошно розходиться з накладеним записом голосу.

Скидає взуття, жбурляючи його на пісок, а тоді тягнеться по свої валізи.

Арамінта. *Просто жартую. Гадаю, найбільше, чого я хочу від цього проєкту, це платформи для добрих справ. Свого часу я неабияк користувалася привілеями, але останні кілька років були важкими — я втрачала близьких, мені майже публічно розбили серце, і, попри все це, я влаштовувала своє життя. Тож якщо це може надихнути когось, то я надзвичайно пишатимуся собою.*

Доки вона тягне пляжем свої валізи, катер відчалює, залишаючи її саму на острові. Камера розвертається, демонструючи краєвид, і тоді Арамінта наближається до величезного будинку, що розкинувся між пальм. Це справжня архітектурна потвора: шари хрому та скла, нагромаджені один на одного, з безліччю прямих кутів і різких країв. Оточує будівлю вибілена тераса, у кожен стовп якої вбудовані камери. Сам острів крихітний: з одного краю — гостра скеля, а з іншого — небезпечний спуск до океану.